

несли и тии ползѣ отъчъству, нѣ ищѣ да кажѣ, чи едни и други сѣ ползовали доволно всаки спорадѣ занятии си, нѣ повѣчь учителя и почти сички, кои сѣ находѣтъ въ Бѣгаріѣ, сѣ отъ образовавшихъ сѣ въ Русіѣ и ежеднѣвно ползувѣтъ братіѣ си Бѣлгары. Како иска сѣ това да кажи младый Исуитинѣ разумѣва сѣ отъ слѣдное: „Това го испитахмы сами, испитахме го спорѣдѣ успѣхы-ты на училищы-ты, кои-то сѣ въ Бебешко-то училище и кои-то сѣ истинно Бѣлгари.“ Кой та пыта за Бебешко училище и чи учащии сѣ тамъ Бѣлгари сѣ истинно Бѣлгари?!! — добръ истинѣ показахте!!!

Послѣ казва: „Треба другояче Бѣлгаріѣ да сѣ истъцава, треба въ училища-та ѣ да сѣ введѣтъ европейскы списаніѣ, (исуитски?), въ кои то млади ти отрасли (къту васѣ да сѣ напожѣтъ сѣ папищашкы духѣ) като видѣтъ добродѣтель-тѣ (охъ! исуитска добродѣтель!!!) съдруженѣ съсѣ дѣло-то (!), да сѣ вкоренѣтъ сичкы-ты начѣла сѣ кои то службѣ да отдадѣтъ на отечество си, (тышко му и горко му!), Тамо е источникѣтъ на Бѣлгаріѣ!“ (въ исуитскы фабрики! добръ источникѣ!)

Въ мѣсецослову 1859. видими обнародованы отъ Г. Цанкова слѣдны приводы брата му Исуита Хр. Д. Ваклидова:

„Изводѣ отъ едно писмо на Василѣ още Архіепископѣ Търновскій до Папа-та Инокентіѣ II.

(пратено 1202. год.)

„На найславнаго наслѣдника на апостолскій-тѣ престолѣ, на отца на сичко-то Христіанство, на мой-тѣ господарѣ Папа Инокентіѣ (!) когото азѣ молихъ да ми даде съвършено-то си благоволеніе, много благоволеніе, и голѣмы молитвы отъ можъ странѣ, азѣ Василіѣ, наймалкіѣтъ и найпокорниѣтъ отъ Архиепископи-ты на цѣль Бѣлгаріѣ и Влахіѣ.

„Азѣ моля премадраго Бога, и преблаженнаѣ майкѣ Божіѣ, за да бы мое-то писмо намѣрило ваша Свѣтина въ добро разположеніе и въ еднѣ преблагѣ радостѣ. Въ разстояніе осимь-найсѣтъ години молѣта душа е жарко желала ваше-то благословеніе и на престолѣтъ на блаженнаго Апостола Петра и ето че днесѣ само Богѣ и ваша Свѣтина ни го отдавате. (?!)

„Освенѣ това пакѣ да знае ваша Свѣтина сичко оново което азѣ правихъ за да ида да тража даже въ Римѣ ваше-то благословеніе, прѣзѣ мѣсецѣ Іуліѣ година отъ създаніѣ свѣта 6711 (отъ Іисуса Христа 1202), седмаго назначеніѣ, моѣ покорностѣ трѣгна за да сѣ пренесе предѣ нашего преосвѣщенѣйшаго и преславнѣйшаго отца Папа Инокентіѣ. Като стигнахѣ въ Дорацо азѣ бидохѣ тамо въс-